

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 17 marca 2015 r.*

Dumping — Przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Rosji — Odrzucenie wniosków o zwrot uiszczanego cła antydumpingowego — Określenie ceny eksportowej — Jeden podmiot gospodarczy — Określenie marginesu dumpingu — Zastosowanie innej metody niż metoda stosowana w pierwotnym okresie dochodzenia — Zmiana okoliczności — Artykuł 2 ust. 9 i art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009

W sprawie T-466/12

RFA International, LP, z siedzibą w Calgary (Kanada), reprezentowana przez adwokata B. Evtimova,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez P. Němečkovą oraz A. Stobiecką-Kuik, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final oraz C(2012) 5611 final z dnia 10 sierpnia 2012 r. w sprawie wniosków o zwrot cła antydumpingowego uiszczanego od przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Rosji zakresie, w jakim zawierają one odmowę w sprawie wniosków o zwrot cła antydumpingowego, z wyjątkiem kwot cła, w odniesieniu do których wnioski zostały uznane za niedopuszczalne ze względu na upływ określonego przepisami terminu,

SĄD (druga izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro (sprawozdawca), prezes, S. Gervasoni i L. Madise, sędziowie,

sekretarz: L. Grzegorzczak, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 września 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Ramy prawne

Prawo WTO

- 1 Artykuł VI ust. 1 Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (zwanego dalej „GATT”) stanowi, iż „układające się strony uznają, że dumping, w rezultacie którego produkty jednego kraju są wprowadzane na rynek drugiego kraju poniżej ich normalnej wartości, należy potępić, jeżeli powoduje on szkodę materialną w przemyśle istniejącym na terytorium jednej z układających się stron, albo stwarza groźbę takiej szkody, lub jeżeli poważnie opóźnia utworzenie jakiejś gałęzi przemysłu krajowego”.
- 2 Porozumienie o stosowaniu artykułu VI GATT (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”) znajduje się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3).

- 3 Artykuły 18.3 i 18.3.1 porozumienia antydumpingowego mają następujące brzmienie:

„18.3. Z zastosowaniem postanowień ustępów 3.1 i 3.2, postanowienia [porozumienia antydumpingowego] będą odnosić się do dochodzeń i weryfikacji [przeglądów] istniejących środków wprowadzonych w dniu lub po dacie wejścia w życie [p]orozumienia WTO dla danego Członka.

18.3.1. W odniesieniu do obliczania marginesu dumpingu dla celów zwrotu pobranych ceł zgodnie z ustępem 3 artykułu 9 będą miały zastosowanie przepisy stosowane przy ostatnim stwierdzeniu dumpingu lub przy ostatniej weryfikacji [ostatnim przeglądzie]”.

Prawo Unii

- 4 Podstawowe uregulowanie antydumpingowe stanowi rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”), które zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45), w zmienionym brzmieniu.
- 5 Artykuł 2 rozporządzenia podstawowego wymienia zasady, zgodnie z którymi stwierdzane jest istnienie dumpingu. W ustępie 2 tego przepisu wartość normalna zdefiniowana jest następująco:

„1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże, jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

Ceny między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny.

W celu ustalenia, czy dwie strony są powiązane, można wziąć pod uwagę definicję stron powiązanych określoną w art. 143 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny”.

- 6 Artykuł 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego dotyczą ceny eksportowej. Ma on następujące brzmienie:

„8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do [Unii Europejskiej].

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedażą, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy [Unii Europejskiej].

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot [w Unii Europejskiej] lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykle koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antydumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk”.

- 7 Artykuł 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego przewiduje w odniesieniu do porównania ceny eksportowej z wartością normalną, co następuje:

„10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[...]”.

- 8 Artykuł 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego reguluje procedurę zwrotu pobranych ceł. Przepis ten ma następujące brzmienie:

„8. Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego obrotu, w okresie sześciu miesięcy od daty ustalenia przez właściwe organy kwoty cła ostatecznego, które należy uiścić, lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do [Unii Europejskiej], stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. W przypadku gdy importer nie jest związany z danym eksporterem ani producentem i informacje te nie są natychmiast dostępne albo eksporter lub producent nie jest skłonny przekazać ich importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta stwierdzające, iż margines dumpingu został wyeliminowany lub zmniejszony, jak określono w niniejszym artykule, oraz że odpowiednie dowody potwierdzające zostaną przekazane do Komisji. W przypadku gdy dowody takie nie zostaną przekazane przez eksportera lub producenta w uzasadnionym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć lub może także w dowolnym terminie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z odpowiednimi przepisami, są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony. Zwrot ceł zwykle następuje w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 18 miesięcy po dacie złożenia przez importera produktu objętego cłem antydumpingowym należycie popartego dowodami wniosku o zwrot ceł. Kwotę zatwierdzonego zwrotu wypłaca państwo członkowskie zwykle w ciągu 90 dni od daty podjęcia wymienionej decyzji”.

- 9 Artykuł 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przewiduje, co następuje:

„We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię [metodę] wykorzystywaną w trakcie postępowania [dochodzenia], które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia”.

- 10 Komisja Wspólnot Europejskich określiła wytyczne w celu stosowania art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego w obwieszczeniu dotyczącym zwrotu ceł antydumpingowych (Dz.U. 2002, C 127, s. 10, zwanym dalej „obwieszczeniem interpretacyjnym”). Punkt 3.2.3 obwieszczenia interpretacyjnego zatytułowany „Analiza zasadności wniosku” przewiduje między innymi:

„a) Metodologia [Metoda] ogólna [...] Artykuł 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego stanowi, że Komisja stosuje metodologię [metodę] wykorzystywaną w trakcie postępowania [dochodzenia], które doprowadziło do nałożenia cła, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2 (ustalenie dumpingu), w szczególności jego ust. 11 i 12 (wykorzystanie średnich ważonych przy obliczaniu marginesów dumpingu), oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia (kontrola wyrównoważająca)”. [...]

b) [...]

c) Wykorzystanie wyników przeglądu W ramach badania wniosku o zwrot Komisja może w każdym momencie postanowić o rozpoczęciu przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Procedura dotycząca wniosku o zwrot zostaje wówczas zawieszona do czasu zakończenia postępowania [dochodzenia] przeglądowego. Ustalenia z postępowania [dochodzenia]

przeglądowego mogą zostać wykorzystane w celu oceny zasadności wniosku o zwrot pod warunkiem, że dzień fakturowania transakcji objętych wnioskiem o zwrot przypada w okresie postępowania [dochodzenia] przeglądowego.

d) [...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 11 Skarżąca RFA International, LP jest spółką komandytową utworzoną w Kanadzie, która prowadzi swą codzienną działalność handlową ze spółki zależnej zarejestrowanej w Szwajcarii. Począwszy od nieokreślonego dnia po dniu 25 lutego 2008 r. skarżąca za pośrednictwem swej szwajcarskiej spółki zależnej kupuje, odsprzedaje, przywozi do Unii Europejskiej i składa na jej obszarze żelazokrzem pochodzący z Rosji produkowany przez dwie spółki siostrzane a mianowicie Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (zwaną dalej „CHEMK”) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (zwaną dalej „KF”). Żelazokrzem jest stopem wykorzystywanym w produkcji stali i żelaza.
- 12 W dniu 25 lutego 2008 r. w następstwie skargi wniesionej przez Komitet Łącznikowy Przemysłu Metalurgicznego (Euroalliances), Rada Unii Europejskiej wydała rozporządzenie nr 172/2008 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6, zwane dalej „rozporządzeniem początkowym”). Zgodnie z art. 1 rozporządzenia początkowego stawkę ostatecznego cła antydumpingowego, stosowaną do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, dla produktów wytwarzanych przez CHEMK i KF, ustala się na 22,7%.
- 13 W dniu 30 listopada 2009 r. CHEMK i KF złożyły wniosek o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego w odniesieniu jedynie do dumpingu zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Dochodzenie wszczęte przez Komisję w następstwie tegoż wniosku objęło okres od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądownym”).
- 14 W okresie od dnia 30 lipca 2009 r. do dnia 10 grudnia 2010 r. skarżąca w oparciu o art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego wystąpiła do Komisji za pośrednictwem belgijskich, niemieckich włoskich, niderlandzkich, fińskich i szwedzkich organów celnych oraz organów celnych Zjednoczonego Królestwa z licznymi wnioskami o zwrot uiszczonych ceł. Wnioski te dotyczyły ceł antydumpingowych uiszczonych przez skarżącą w okresie od dnia 7 stycznia 2009 r. do dnia 10 grudnia 2010 r. Dochodzenie w sprawie zwrotu objęło okres od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2010 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem w sprawie zwrotu”). W celu obliczenia nowych marginesów dumpingu Komisja podzieliła tenże okres na dwa okresy, z których pierwszy rozciągał się od dnia 1 października 2008 r. do dnia 30 września 2009 r. (zwany dalej „pierwszym okresem objętym dochodzeniem”) a drugi od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2010 r. (zwany dalej „drugim okresem objętym dochodzeniem”). Drugi okres objęty dochodzeniem odpowiada okresowi objętemu przeglądem.
- 15 W piśmie z dnia 12 stycznia 2011 r. CHEMK, KF i skarżąca (zwane dalej łącznie „grupą CHEMK”), w odpowiedzi na wystosowane przez Komisję w ramach procedury przeglądu okresowego żądanie udzielenia informacji, przekazały tej instytucji wyjaśnienia dotyczące struktury grupy CHEMK.
- 16 W dniu 9 listopada 2011 r. Komisja przekazała skarżącej swe ustalenia dotyczące pierwszego okresu objętego dochodzeniem. Komisja stwierdziła dla tego okresu ujemny margines dumpingu prowadzący do zwrotu ceł antydumpingowych uiszczonych przez skarżącą.

- 17 W dniu 16 stycznia 2012 r. Rada, wydając rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 60/2012 w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia [podstawowego] w odniesieniu do środków antydumpingowych obowiązujących względem przywozu żelazokrzemu pochodzącego między innymi z Rosji (Dz.U. L 22, s. 1, „zwane dalej rozporządzeniem wykonawczym”) zakończyła procedurę przeglądu okresowego, nie zmieniając poziomu obowiązującego środka antydumpingowego. W ramach oceny ceny eksportowej Rada między innymi zbadała i odrzuciła argumenty przedstawione w dochodzeniu przeglądownym przez CHEMK i KF w celu wykazania, że spółki te stanowiły wraz ze skarżącą jeden podmiot gospodarczy.
- 18 W pismach z dnia 5 i 6 czerwca 2012 r. Komisja przekazała skarżącej swe wnioski dotyczące drugiego okresu objętego dochodzeniem. Z dokumentów tych wynika, że Komisja obliczyła dla tego okresu margines dumpingu wynoszący 24,1%, z uwagi na co, według tej instytucji, należało odrzucić wniosek o zwrot dotyczący rzeczzonego okresu.
- 19 Pismem z dnia 20 czerwca 2012 r. skarżąca zakwestionowała wnioski Komisji dotyczące drugiego okresu objętego dochodzeniem i przedstawiła swe uwagi w tym względzie.
- 20 W dniu 10 sierpnia 2012 r. Komisja wydała decyzje C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final oraz C(2012) 5611 final, w sprawie wniosków o zwrot cła antydumpingowego uiszczanego od przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Rosji (zwane dalej łącznie „zaskarżonymi decyzjami”), w których to instytucja ta po pierwsze uwzględniła wnioski o zwrot dotyczące pierwszego okresu objętego dochodzeniem w zakresie, w jakim wnioski te były dopuszczalne i po drugie odrzuciła wnioski o zwrot dotyczące drugiego okresu objętego dochodzeniem. Decyzje te zostały doręczone skarżącej w dniu 14 sierpnia 2012 r.

Zaskarżone decyzje

- 21 Po pierwsze, Komisja z jednej strony dokładnie wskazała w zaskarżonych decyzjach okres objęty dochodzeniem w sprawie zwrotu. W tym względzie Komisja przyjęła podział tego okresu na dwa okresy, dokonany już w toku dochodzenia w sprawie zwrotu (zob. pkt 14 powyżej). Jako że drugi okres odpowiadał okresowi dochodzenia przeglądownego, Komisja wskazała, iż mogła wykorzystać ustalenia z rzeczzonego dochodzenia w celu oceny zasadności wniosku o zwrot, jak wynika to z obwieszczenia interpretacyjnego. Z drugiej strony Komisja zbadała dopuszczalność wniosków o zwrot. W tym względzie instytucja ta stwierdziła między innymi, że były one częściowo niedopuszczalne, albowiem zostały złożone w odniesieniu do niektórych transakcji dokonanych w trakcie pierwszego okresu objętego dochodzeniem, po upływie sześciomiesięcznego terminu wyznaczonego w art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego.
- 22 Po drugie, Komisja zbadała zasadność wniosków o zwrot.
- 23 Przede wszystkim, w odniesieniu do ceny eksportowej Komisja, uznawszy, że skarżąca, za której to pośrednictwem CHEMK i KF prowadziły sprzedaż w celach wywozu, wykonywała wszystkie funkcje w zakresie przywozu do Unii, po pierwsze zastosowała art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Instytucja ta skonstruowała więc cenę eksportową na podstawie ceny, według której przywożone produkty były odsprzedawane po raz pierwszy niezależnemu nabywcy, dostosowanej stosownie do wszystkich kosztów, jakie wystąpiły pomiędzy przywozem i odsprzedażą, a także do marży zysku, ustalonej na 6% i uzasadnionej marży z tytułu kosztów sprzedaży, kosztów administracyjnych i innych kosztów ogólnych (zwanymi dalej „kosztami SGA”). Po drugie, Komisja zbadała przedstawiony przez skarżącą oraz CHEMK i KF argument, wedle którego spółki te należało traktować jak jeden podmiot gospodarczy, z uwagi na co przy ustalaniu ceny eksportowej nie powinno było zostać przeprowadzone żadne dostosowanie z tytułu kosztów SGA i marży zysku. W odpowiedzi na ten argument Komisja z jednej strony powtórzyła swe ustalenie, iż skarżącą należało zaklasyfikować, jako importera

powiązanego w rozumieniu art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Z drugiej strony instytucja ta uznała, że istnienie jednego podmiotu gospodarczego było bez znaczenia dla celów dostosowań dokonanych w oparciu o art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, który to przepis ma zastosowanie wyraźnie w sytuacjach, gdy eksporter i importer są powiązani.

- 24 Następnie, jeżeli chodzi o obliczenie marginesu dumpingu Komisja po pierwsze stwierdziła, że w przypadku pierwszego okresu objętego dochodzeniem margines dumpingu był ujemny, podczas gdy w przypadku drugiego okresu tenże margines – skorygowany w następstwie uwag skarżącej – wynosił 23,1%. Po drugie, Komisja wyjaśniła, że w ramach dochodzenia w sprawie zwrotu i w odróżnieniu od dochodzenia zakończonego wydaniem rozporządzenia początkowego, w pierwszej kolejności obliczyła margines dumpingu dla CHEMK i margines dla KF przed ustaleniem średniego marginesu dumpingu dla grupy CHEMK. Rzeczona instytucja uzasadniła stosowanie tej nowej metody zmianą okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego wynikającą ze zmiany kanałów sprzedaży na eksport żelazokrzemu przez grupę CHEMK, przy czym według Komisji metoda ta była zgodna z wymogami art. 2 tegoż rozporządzenia.
- 25 Wreszcie Komisja zbadała argumenty przedstawione przez skarżącą w odpowiedzi na przekazanie przez nią ustaleń z dochodzenia w sprawie zwrotu. W tym zakresie instytucja ta zbadała między innymi i odrzuciła po pierwsze argumenty przedstawione przez skarżącą w celu podważenia, iż nastąpiła zmiana okoliczności uzasadniająca stosowanie nowej metody obliczeniowej. Po drugie, wspomniana instytucja odrzuciła argumenty skarżącej dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 października 2012 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 27 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do drugiej izby, której w rezultacie została przekazana niniejsza sprawa.
- 28 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (druga izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 jego regulaminu postępowania przedstawił skarżącej pytanie na piśmie. Skarżąca udzieliła odpowiedzi w wyznaczonym terminie.
- 29 Na rozprawie w dniu 17 września 2014 r. zostały wysłuchane wystąpienia stron i ich odpowiedzi na ustne pytania Sądu.
- 30 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:
- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji w zakresie, w jakim zawierają one odmowę zwrotu uiszczonego cła antydumpingowego, z wyjątkiem kwot cła, w odniesieniu do których wnioski zostały uznane za niedopuszczalne ze względu na upływ określonego przepisami terminu;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 31 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 32 Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności skarżąca podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa lub oczywistych błędów w ocenie, popełnionych przez Komisję przy ustalaniu ceny eksportowej. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ze względu na stwierdzenie przez Komisję wystąpienia zmiany okoliczności i zastosowanie odmiennej metody do celów ustalenia marginesu dumpingu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa lub oczywistych błędów w ocenie popełnionych przy ustalaniu ceny eksportowej

- 33 W swym pierwszym zarzucie skarżąca twierdzi w istocie, iż przy ustalaniu ceny eksportowej Komisja błędnie dokonała dostosowań z tytułu kosztów SGA i jej zysku odnoszących się do jej funkcji eksportowych, jako zintegrowanego działu sprzedaży i działu dystrybucji jednego podmiotu gospodarczego, który tworzy wraz z CHEMK i KF. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których pierwsza dotyczy wniosku, jaki znajdował się w zaskarżonych decyzjach i zgodnie z którym skarżąca nie tworzy jednego podmiotu gospodarczego wraz z CHEMK i KF, a druga uznania w zaskarżonych decyzjach, że pojęcie jednego podmiotu gospodarczego nie ma znaczenia przy konstruowaniu ceny eksportowej.
- 34 W pierwszej kolejności należy zbadać drugą część pierwszego zarzutu, a następnie dokonać oceny pierwszej części tegoż zarzutu.

W przedmiocie części drugiej

- 35 W ramach drugiej części pierwszego zarzutu skarżąca ocenia, że Komisja naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając w zaskarżonych decyzjach, że istnienie jednego podmiotu gospodarczego jest pozbawione wpływu na konstruowanie ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, mimo że z wyroków z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, Zb.Orz., EU:C:2012:78, pkt 55, 56) i z dnia 10 marca 2009, Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (T-249/06, Zb.Orz., EU:T:2009:62, pkt 177) wynika, iż pojęcie jednego podmiotu gospodarczego, stosowane również w kontekście ustalania wartości normalnej, ma znaczenie „dla celów ustalania ceny eksportowej”. Jakkolwiek orzecznictwo to dotyczy dostosowań dokonywanych na mocy art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, skarżąca uważa, że ani brzmienie art. 2 ust. 9, ani żaden nadrzędny wzgląd prawny lub gospodarczy nie uniemożliwiają jego zastosowania w kontekście ustalania ceny eksportowej na mocy art. 2 ust. 9 rzeczonego rozporządzenia. Skutkiem jego zastosowania jest, iż koszty SGA i zysk odnoszące się do funkcji wywozowych spółki działającej jako zintegrowana służba eksportowa nie mogą być przedmiotem dostosowań na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Następstwem powyższego jest w niniejszej sprawie to, że gdyby Komisja nie popełniła zarzuczanych błędów, koszty SGA i zysk skarżące byłyby przedmiotem dostosowań jedynie w zakresie kosztów SGA i zysków związanych z działalnością przywozową i następującą po przywozie.
- 36 Komisja kwestionuje zasadność tych argumentów.
- 37 Tytułem wstępu należy z jednej strony przypomnieć, że w dziedzinie środków ochrony handlowej Rada i Komisja (zwane dalej łącznie „instytucjami”) dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać (wyrok z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale, C-351/04, Zb.Orz., EU:C:2007:547, pkt 40). Skutkiem powyższego kontrola takiej oceny przez sąd Unii musi ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyroki: z dnia 7 maja 1987 r., NTN Toyo Bearing i in./Rada, 240/84, Rec,

EU:C:1987:202, pkt 19; z dnia 14 marca 1990 r., Gestetner Holdings/Rada i Komisja, C-156/87, Rec, EU:C:1990:116, pkt 63; z dnia 7 lutego 2013 r., EuroChem MCC/Rada, T-84/07, Zb.Orz., EU:T:2013:64, pkt 32).

- 38 Z drugiej strony, po pierwsze należy przypomnieć, że art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego przewiduje, iż za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Unii. Zgodnie z art. 2 ust. 9 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego w przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.
- 39 Z powyższego wynika, że w wypadku powiązania pomiędzy eksporterem i importerem instytucje mają prawo, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, skonstruować cenę eksportową. W orzecznictwie uznaje się istnienie takiego powiązania, w sytuacji gdy eksporter i importer należą do tej samej grupy (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 5 października 1988 r., Canon i in./Rada, 277/85 i 300/85, Rec, EU:C:1988:467, pkt 31; z dnia 14 września 1995 r., Descom Scales/Rada, T-171/94, Rec, EU:T:1995:164, pkt 33; z dnia 20 października 1999 r., Swedish Match Philippines/Rada, T-171/97, Rec, EU:T:1999:263, pkt 73).
- 40 Po drugie, zgodnie z art. 2 ust. 9 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, jeżeli cena eksportowa została skonstruowana na podstawie ceny zapłaconej przez pierwszego niezależnego nabywcę lub na innej uzasadnionej podstawie, dokonuje się dostosowania w celu uwzględnienia wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą po to, aby ustalić wiarygodną cenę eksportową na poziomie granicy Unii. Artykuł 2 ust. 9 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego przewiduje, że koszty, z tytułu których dokonano dostosowania, obejmują, między innymi, uzasadnioną marżę na koszty SGA oraz zysk (wyrok z dnia 25 października 2011 r., CHEMK i KF/Rada, T-190/08, Zb.Orz., EU:T:2011:618, pkt 27).
- 41 W tym względzie należy przede wszystkim dodać, że dostosowań przewidzianych w art. 2 ust. 9 akapity drugi i trzeci instytucje dokonują z urzędu (zob. analogicznie wyrok z dnia 7 maja 1987 r., Nachi Fujikoshi/Rada, 255/84, Rec, EU:C:1987:203, pkt 33; z dnia 7 maja 1987 r., Minebea/Rada, 260/84, Rec, EU:C:1987:206, pkt 43; ww. w pkt 39 wyrok Descom Scales/Rada, EU:T:1995:164, pkt 66). Co więcej, należy uznać, że przepis ten nie wyklucza, aby dostosowania te dokonywane były w odniesieniu do kosztów powstałych przed przywozem, jeżeli importer zwykle ponosi te koszty (zob. podobnie ww. w pkt 37 wyrok Gestetner Holdings/Rada i Komisja, EU:C:1990:116, pkt 31–33).
- 42 Następnie, jakkolwiek więc art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego przewiduje dostosowanie z tytułu uzasadnionej marży w wypadku kosztów SGA i zysku, to przepis ten nie wskazuje metody obliczenia lub określenia tej marży. Ogranicza się on do odesłania do uzasadnionego charakteru rzeczowej marży będącej przedmiotem dostosowania (zob. podobnie ww. w pkt 40 wyrok CHEMK i KF/Rada, EU:T:2011:618, pkt 28).
- 43 Wreszcie ustalenie uzasadnionej marży dla kosztów SGA i zysku nie stanowi wyjątku w ramach stosowania orzecznictwa przytoczonego w pkt 37 powyżej, zgodnie z którym w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucjom przysługuje szeroki zakres uznania, w związku z czym sąd Unii sprawuje tu jedynie ograniczoną kontrolę. Kwestia ustalenia uzasadnionej marży w sposób nieuchronny wiąże się bowiem z dokonywaniem złożonych ocen ekonomicznych (zob. podobnie ww. w pkt 40 wyrok CHEMK i KF/Rada, EU:T:2011:618, pkt 38; zob. analogicznie wyroki: z dnia 30 marca 2000 r., Miwon/Rada, T-51/96, Rec, EU:T:2000:92, pkt 42; z dnia 21 listopada 2002 r., Kundan i Tata/Rada, T-88/98, Rec, EU:T:2002:280, pkt 50).

- 44 Po trzecie, wskutek powyższego i w świetle orzecznictwa należy zaznaczyć, że w wypadku powiązania pomiędzy eksporterem i importerem, to do zainteresowanej strony, zamierzającej zakwestionować zakres dostosowań przeprowadzonych na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, ze względu na nadmierną wysokość marży ustalonych z tytułu kosztów SGA i zysku, należy przedstawienie konkretnych dowodów i obliczeń uzasadniających jej twierdzenia i w szczególności alternatywną stawkę, jeśli taką proponuje (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 39 wyrok Canon i in./Rada, EU:C:1988:467, pkt 32).
- 45 W niniejszej sprawie przede wszystkim bezsporne jest, że w toku postępowania administracyjnego skarżąca podniosła przed Komisją, iż stanowiła wraz z CHEMK i KF jeden podmiot gospodarczy oraz że poza funkcjami związanymi z przywozem wykonywała funkcje wywozowe jako zintegrowany dział dystrybucji tegoż podmiotu.
- 46 Następnie w zaskarżonych decyzjach Komisja stwierdziła po pierwsze, że skarżąca wykonywała wszystkie funkcje zwykle wykonywane przez powiązanego importera, z uwagi na co należało uznać, iż była powiązana z CHEMK i KF oraz że cenę eksportową należało konstruować zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, Komisja oceniła, iż istnienie jednego podmiotu gospodarczego nie miało znaczenia dla kwestii tego, czy dostosowań należało dokonać zgodnie z rzeczoną przepisem. W wypadkach powiązania eksportera i importera art. 2 ust. 9 rozporządzenia ma bowiem wyraźnie zastosowanie. Ponadto Komisja dodała, że okoliczność, czy powiązanie ma formę jednego podmiotu gospodarczego, nie ma znaczenia w ramach dostosowania dokonanego zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Wyżej wymienione w pkt 35 wyroki Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (EU:C:2012:78), Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (EU:T:2009:62), przytoczone przez skarżącą, nie mają znaczenia, albowiem sprawa, w której wyroki te zapadły, dotyczyła dostosowań na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
- 47 Wreszcie, jak wynika z akt sprawy, Komisja uwzględniła, w celu skonstruowania ceny eksportowej w oparciu o art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, uzasadnioną marżę dla kosztów SGA, wynoszącą 2,29% obrotu netto skarżącej i uzasadnioną marżę dla zysków odpowiadającą 6% rzeczonego obrotu netto.
- 48 Zasadność argumentów podnoszonych przez skarżącą na poparcie niniejszej części zarzutu pierwszego należy badać w świetle tych uwag i wyjaśnień. W tym względzie należy przypomnieć, że skarżąca zarzuca Komisji naruszenia prawa lub błędy dotyczące okoliczności faktycznych, z uwagi na niesłuszne stwierdzenie przez tę instytucję, że istnienie jednego podmiotu gospodarczego jest pozbawione wpływu na ustalanie ceny eksportowej, w celu podważenia w istocie części dostosowań dokonanych przez Komisję na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z tytułu kosztów SGA i jej zysku.
- 49 Ponadto należy uściślić, że skarżąca zgadza się, iż w niniejszej sprawie należało skonstruować cenę eksportową zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a więc nie podważa, iż przepis ten ma zastosowanie. Dodatkowo skarżąca – jak potwierdziła na rozprawie – przyznaje, że koszty SGA i jej zysk związane z jej funkcjami importera, które, jej zdaniem są objęte zakresem stosowania tego przepisu, powinny być przedmiotem dostosowań.
- 50 Po pierwsze, skarżąca twierdzi w istocie, że Komisja naruszyła prawo, niesłusznie stwierdzając, że istnienie jednego podmiotu gospodarczego nie miało znaczenia w kontekście art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 51 Tymczasem należy zaznaczyć, że w odpowiedzi na argumenty przedstawione przez skarżącą podczas postępowania administracyjnego dotyczące tego, iż tworzyła ona wraz z CHEMK i KF, jeden podmiot gospodarczy, Komisja przypomniła w zaskarżonych decyzjach, że skarżąca pełniła funkcje zwykle spoczywające na powiązanym importerze, z uwagi na co przesłanki konieczne dla dostosowań wskazanych w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego były spełnione. Instytucja ta wyjaśniła

również, że kwestia istnienia jednego podmiotu gospodarczego nie miała wpływu na kwestię tego, czy należało dokonać dostosowań na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w sytuacji gdy przesłanki stosowania tego przepisu były spełnione, oraz że rzeczony przepis miał wyraźnie zastosowanie wobec wystąpienia powiązania eksportera i importera. Co więcej, Komisja uznała, że kwestia tego, czy powiązanie skarżącej z CHEMK i KF miało formę jednego podmiotu gospodarczego, nie miało znaczenia w ramach dostosowania dokonanego na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

- 52 Wydaje się tym samym, że odrzucenie w zaskarżonych decyzjach twierdzenia skarżącej dotyczącego istnienia jednego podmiotu gospodarczego opiera się w istocie na stwierdzeniu, iż kwestia istnienia takiego podmiotu nie jest według Komisji istotna dla stosowania samego art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w wypadku gdy jak w niniejszej sprawie, występuje powiązanie pomiędzy producentem i importerem, zważywszy, że w sytuacji gdy przesłanki stosowania tego przepisu są spełnione, Komisja uznaje, iż ma obowiązek dokonać przewidzianych w nim dostosowań.
- 53 Należy zaznaczyć ponadto, że z zaskarżonych decyzji nie wynika, iż Komisja miała zamiar wykluczyć, aby istnienie jednego podmiotu gospodarczego mogło mieć, w stosownych przypadkach, wpływ na zasady stosowania art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie, między innymi na możliwość, by niektóre koszty SGA i zyski (przykładowo związane z działalnością wywozu) mogły nie być uwzględniane tytułem dostosowań dokonywanych zgodnie z tym przepisem.
- 54 Takie rozumienie uzasadnienia zaskarżonych decyzji jest tym bardziej konieczne, że – jak wynika to z rzeczonych decyzji – skarżąca podniosła w toku postępowania administracyjnego, iż istnienie jednego podmiotu gospodarczego uniemożliwia jakiejkolwiek dostosowanie, na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, z tytułu kosztów SGA i jej zysku. To bowiem odpięając ten zarzut, Komisja odpowiedziała w zaskarżonych decyzjach, że istnienie takiego podmiotu nie mogło, według niej, uniemożliwić rzeczonych dostosowań. Co więcej, chociaż w uwagach z dnia 20 czerwca 2012 r. skarżąca dała do zrozumienia, że kwestionuje jedynie część dostosowań zrealizowanych z tytułu wspomnianych kosztów, to rzeczony uwagi nie są jednoznaczne, jeżeli chodzi o rzeczywisty zakres, w jakim dostosowania są kwestionowane przez skarżącą, a w każdym razie skarżąca nie przedstawia w swych pismach żadnego szczególnego zarzutu w odniesieniu do prezentacji jej argumentów, która znajduje się w zaskarżonych decyzjach i którą przypomniła sama skarżąca w skardze, prezentując okoliczności faktyczne niniejszej sprawy.
- 55 W świetle powyższego i jako że z jednej strony skarżąca w ogóle nie kwestionuje – jak potwierdziła na rozprawie w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd – stosowania art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nawet w wypadku istnienia jednego podmiotu gospodarczego, z drugiej zaś Komisja poprzestała w zaskarżonych decyzjach na stwierdzeniu, że istnienie takiegoż podmiotu nie miało wpływu na stosowanie rzeczonych przepisów oraz przewidzianych w nim dostosowań, należy stwierdzić, że argumenty skarżącej nie mogą wykazać, że te stwierdzenia Komisji naruszają prawo.
- 56 W konsekwencji argumenty te należy oddalić bez potrzeby nawet ustalania, jakie byłyby, w stosownym wypadku, skutki istnienia jednego podmiotu gospodarczego dla określenia ceny eksportowej i wpływ w tym zakresie ww. w pkt 35 wyroków Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (EU:C:2012:78), Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada (EU:T:2009:62) przytoczonych przez skarżącą.
- 57 Po drugie, skarżąca twierdzi w istocie – jak wyjaśniła na rozprawie – że dostosowania dokonane podczas konstruowania ceny eksportowej na mocy art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z tytułu jej kosztów SGA i jej zysku, są nadmierne. Skarżąca wskazuje, że jeżeli chodzi o spółkę, która, tak jak ona sama, działa jednocześnie jako importer i eksporter wchodzący w skład jednego podmiotu gospodarczego, art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego pozwala na dokonywanie dostosowań w zakresie kosztów SGA i zysku jedynie z tytułu funkcji związanych z działalnością przywozu a nie z tytułu funkcji odnoszących się do wywozu. Ponadto, jako że podczas postępowania

administracyjnego skarżąca podniosła, iż oprócz funkcji przywozowych wypełniała też funkcje wywozowe, uważa ona, że w celu dokonania dostosowań przewidzianych w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego do Komisji należało przeprowadzenie rozróżnienia pomiędzy tymi dwiema funkcjami i dokonanie dostosowań jedynie z tytułu kosztów SGA i zysków związanych z funkcjami przywozowymi.

- 58 Tymczasem bez potrzeby nawet ustalania, czy skarżąca rzeczywiście tworzy jeden podmiot gospodarczy wraz z CHEMK i FK oraz jakie byłyby w niniejszej sprawie skutki istnienia takiego podmiotu dla ustalania ceny eksportowej zgodnie z odpowiednimi przepisami rozporządzenia podstawowego, należy zaznaczyć, że argumenty skarżące nie mogą wykazać, iż marże wskazane w pkt 47 powyżej są nadmierne z powodu niedokonania przez Komisję rozróżnienia stosownie do różnych funkcji skarżące.
- 59 Po pierwsze, podczas postępowania administracyjnego skarżąca nie przedstawiła – jak potwierdziła na rozprawie w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd – żadnych szczegółowych danych liczbowych dotyczących kosztów i zysków, które jej zdaniem nie powinny być przedmiotem dostosowań, albowiem były związane z działalnością wywozową. Co więcej, z akt sprawy wynika, że skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia przed Komisją, iż tworzyła wraz z CHEMK i KF jeden podmiot gospodarczy i pełniła, oprócz funkcji przywozowych, funkcje zintegrowanego działu sprzedaży. W piśmie z dnia 20 czerwca 2012 r. skarżąca, podważając ustalenia Komisji dotyczące drugiego okresu objętego dochodzeniem, podniosła w szczególności, że przedmiotem dostosowań z tytułu art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mogły być jedynie koszty SGA i zyski dotyczące jej funkcji przywozowych, z wyłączeniem kosztów SGA i zysków dotyczących jej funkcji wywozowych. Jak jednak wynika z pism Komisji – których treści skarżąca nie kwestionuje – w odniesieniu do dostosowań, które Komisja planowała wprowadzić, skarżąca usunęła, w załączniku 3 do pisma z dnia 20 czerwca 2012 r., kolumnę zatytułowaną „Koszty [SGA] 2,29% i zwykły zysk w okresie objętym dochodzeniem 6%”.
- 60 W tych okolicznościach należy zaznaczyć, że poza faktem, iż uwagi przedstawione przez skarżącą podczas postępowania administracyjnego nie są jednoznaczne, Komisja musiała, wobec nieprzedstawienia przez skarżącą dokładnych danych liczbowych dotyczących kosztów poniesionych i zysków uzyskanych w ramach działalności różnego rodzaju, ustalić uzasadnioną marżę dla kosztów SGA i zysku skarżące w celu dokonania dostosowań przewidzianych w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, którego stosowania skarżąca w ogóle nie zakwestionowała.
- 61 Zgodnie bowiem z uwagami znajdującymi się w pkt 40–44 powyżej należy przypomnieć, że w sytuacji gdy Komisja konstruuje cenę eksportową na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, instytucja ta z urzędu dokonuje dostosowań przewidzianych w tymże przepisie i ustala w tym celu uzasadnioną marżę dla kosztów SGA i zysku. W świetle natomiast orzecznictwa przypomnianego zwłaszcza w pkt 44 powyżej, to do zainteresowanej strony, w niniejszej sprawie do skarżące w zakresie, w jakim zamierza zakwestionować w postępowaniu administracyjnym część zapowiadanych dostosowań, należy przedstawienie danych liczbowych na poparcie jej zarzutu, takich jak konkretne wyliczenia uzasadniające jej twierdzenia.
- 62 W tym względzie należy dodać jeszcze, po pierwsze, że twierdzenie o istnieniu jednego podmiotu gospodarczego, w którego ramach skarżąca działała głównie jako zintegrowany dział sprzedaży z uwagi na co jej funkcje przywozowe były uzupełniane przez funkcje wywozowe – przy założeniu, że twierdzenie to zostanie wykazane – nie może, wbrew uwagom skarżące, spowodować przeniesienia ciężaru dowodu, doprowadzając do zobowiązania Komisji do rozróżnienia z urzędu, o ile jest to uzasadnione, pomiędzy dwiema funkcjami, a mianowicie funkcją przywozową i funkcją wywozową oraz związanymi z nimi kosztami SGA i zyskiem. Niezmiennie bowiem to do skarżące w zakresie, w jakim zakwestionowała ona częściowo dostosowania zapowiadane przez Komisję, należało wykazanie, za pomocą dowodów na poparcie jej twierdzeń, nadmiernego charakteru tych dostosowań poprzez dowiedzenie wpływu, jaki według niej jej funkcje wywozowe mają na dostosowania, których może dokonać Komisja.

- 63 Po drugie, wbrew twierdzeniom skarżącej na rozprawie, nie mogła ona tym bardziej uchylić się od przedstawienia danych liczbowych, albowiem Komisja nie wypowiedziała się jeszcze w kwestii istnienia, w niniejszej sprawie jednego podmiotu gospodarczego oraz jego wpływu na konstruowanie ceny eksportowej. Argument ten bowiem, z uwagi na fakt, iż jest równoznaczny z uzależnieniem przedstawienia takich danych liczbowych zmierzających do wykazania nadmiernego charakteru pewnych dostosowań, ponieważ odnoszą się do funkcji nieobjętych zakresem art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, od uprzedniego uznania przez Komisję wykonywania takich funkcji, jest niemożliwy do pogodzenia z orzecznictwem przypomnianym w pkt 44 powyżej.
- 64 Z powyższego wynika, że wobec braku szczegółowych danych liczbowych dostarczonych przez skarżącą podczas postępowania administracyjnego Komisja, nie popełniając oczywistego błędu, ustaliła uzasadnione marże dla kosztów SGA i zysku skarżącej bez rozróżniania z urzędu – przy założeniu, że rozróżnienie takie ma znaczenie – pomiędzy kosztami SGA i zyskiem generowanymi przez jej działalność odnoszącymi się do funkcji, na jakie powołała się skarżąca, a mianowicie odpowiednio do funkcji wywozowej i przywozowej.
- 65 Po drugie, poza okolicznością, że podczas postępowania administracyjnego skarżąca nie przedstawiła żadnych danych liczbowych zmierzających do podważenia uzasadnionej marży dla kosztów SGA i zysku, którą planowała zastosować Komisja, należy dodać, że w toku niniejszego postępowania skarżąca tym bardziej nie wykazała nadmiernego charakteru dostosowań dokonanych przez Komisję. Skarżąca nie przedstawiła bowiem przed Sądem żadnego dowodu mogącego określić dokładnie część dostosowań kwestionowanych przez nią ze względu na ich związek z jej działalnością wywozową jako części jednego podmiotu gospodarczego, ani nawet żadnego dowodu wykazującego rzekomo nadmierny charakter dostosowań dokonanych przez Komisję.
- 66 Tym samym, po pierwsze, według skarżącej, gdyby Komisja prawidłowo zastosowała art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, uwzględniając istnienie jednego podmiotu gospodarczego margines dumping w przypadku drugiego okresu objętego dochodzeniem „byłby dużo niższy” od wyliczonego przez Komisję, zważywszy, że dokonane dostosowania były „przesadne”. Po drugie, skarżąca twierdzi, że wpływ istnienia jednego podmiotu gospodarczego na dostosowania dokonane na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mieści się w widełkach o wartości od 8% do 20% obliczonego marginesu dumpingu. Po trzecie, uzasadniona marża w wysokości 2,29% obrotów skarżącej nieuwzględniona z tytułu kosztów SGA „jest dużo wyższa” od marży, jaka mogłaby zostać ustalona, gdyby Komisja uwzględniła istnienie jednego podmiotu gospodarczego. Po czwarte, marża zysku w wysokości 6% rzeczonych obrotów netto stanowi „średnią marżę zysku każdego niezależnego podmiotu gospodarczego/importera”, podczas gdy w wypadku istnienia jednego podmiotu gospodarczego „jedynie nieznaczna część zysków może być, w stosownym wypadku, przypisana do odsprzedaży po przywozie przez skarżącą/[jeden podmiot gospodarczy] do Unii”.
- 67 Tymczasem te ogólne i niemające oparcia twierdzenia są niewystarczające w świetle wymogów przypomnianych w pkt 44 powyżej i w konsekwencji nie mogą podważyć zakresu dostosowań dokonanych przez Komisję w zaskarżonych decyzjach.
- 68 Ponadto, jako że skarżąca zarzuca Komisji, iż ta zastosowała, w zaskarżonych decyzjach, średnią marżę zysku niezależnego importera, wystarczy przypomnieć, iż zgodnie z orzecznictwem uzasadniona marża zysku, o której mowa w art. 2 ust. 9 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego, może w przypadku powiązania między producentem i importerem do Unii zostać obliczona nie na podstawie danych dostarczonych przez powiązanego importera, na które może mieć wpływ to powiązanie, lecz na podstawie danych pochodzących od niezależnego importera (ww. w pkt 40 wyrok CHEMK i KF/Rada, EU:T:2011:618, pkt 29; zob. również analogicznie wyrok z dnia 5 października 1988 r., Silver Seiko i in./Rada, 273/85 i 107/86, Rec, EU:C:1988:466, pkt 25; ww. w pkt 39 wyrok Canon i in./Rada, EU:C:1988:467, pkt 32).

- 69 Z powyższego wynika, że skarżąca nie wykazała, iż dostosowania dokonane z tytułu kosztów SGA i jej zysku były nadmierne.
- 70 W konsekwencji Komisja zastosowała w zaskarżonych decyzjach bez popełniania oczywistego błędu, uzasadnione marże w wysokości 2,29% i 6% w odniesieniu odpowiednio do kosztów SGA i zysku skarżącej.
- 71 W świetle powyższego drugą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

W przedmiocie części pierwszej

- 72 Na poparcie pierwszej części pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że w zaskarżonych decyzjach Komisja naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, iż skarżąca nie tworzyła wraz z CHEMK i KF jednego podmiotu gospodarczego. Skarżąca dodaje, że chociaż Komisja zakwalifikowała ją w zaskarżonych decyzjach jako importera powiązanego z eksporterem w rozumieniu art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, to nie może ona wykluczyć, że kwalifikacja ta opiera się na wniosku, iż nie należała ona do jednego podmiotu gospodarczego i że w zakresie, w jakim odrzucenie przez Komisję w zaskarżonych decyzjach pojęcia jednego podmiotu gospodarczego opiera się na ocenach znajdujących się w motywach 24 i 37 rozporządzenia wykonawczego, oceny te są błędne.
- 73 Komisja podnosi, że pierwsza część niniejszego zarzutu jest niedopuszczalna, a w każdym razie bezzasadna.
- 74 Przede wszystkim należy zaznaczyć, że jak wynika to z uwag w pkt 46 powyżej, w zaskarżonych decyzjach Komisja – jak potwierdziła na rozprawie – nie wypowiedziała się w rzeczonych decyzjach w przedmiocie istnienia jednego podmiotu gospodarczego obejmującego skarżącą oraz CHEMK i KF. W decyzjach tych bowiem Komisja uznała jedynie, że po pierwsze skarżąca wykonywała typowe funkcje powiązanego importera, przez co cenę eksportową należało skonstruować na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, i że po drugie to, czy istniał jeden podmiot gospodarczy, nie miało w tym względzie znaczenia, jako że były spełnione przesłanki stosowania rzeczzonego przepisu. Z powyższego wynika, że pierwszą część niniejszego zarzutu należy odrzucić, albowiem skierowana jest ona przeciwko ustaleniom, które nie znajdują się w zaskarżonych decyzjach.
- 75 Następnie, nawet zakładając, że jak twierdzi skarżąca, Komisja, klasyfikując ją jako powiązanego importera, zamierzała wykluczyć, aby w niniejszej sprawie istniał jeden podmiot gospodarczy, należy zaznaczyć w każdym razie, że okoliczność – przy założeniu, że zostanie wykazana – iż skarżąca tworzy, jak twierdzi, jeden podmiot gospodarczy wraz z CHEMK i KF, nie ma w okolicznościach niniejszej sprawy wpływu na ocenę zgodności z prawem konstruowania cen eksportowych w zaskarżonych decyzjach. Należy bowiem przypomnieć, że w ramach drugiej części niniejszego zarzutu skarżąca nie wykazała nadmiernego – z uwagi na, jej zdaniem, istnienie jednego podmiotu gospodarczego – charakteru dostosowań dokonanych na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. W tych okolicznościach nawet przy założeniu, że skarżąca rzeczywiście tworzy jeden podmiot gospodarczy wraz z CHEMK i KF oraz że Komisja niesłusznie nie uwzględniła tego pojęcia, taki błąd nie może mieć wpływu na dostosowania dokonane przez Komisję z tytułu kosztów SGA i zysku skarżącej.
- 76 Wreszcie, jako że skarżąca odnosi się do wniosków wyciągniętych przez Komisję w rozporządzeniu wykonawczym, które to wnioski jej zdaniem Komisja powinna była, zgodnie z pkt 3.2.3 lit. a) obwieszczenia interpretacyjnego, uwzględnić w celu wydania zaskarżonych decyzji, należy po pierwsze zaznaczyć, że jakkolwiek prawdą jest, iż z motywu piątego każdej z zaskarżonych decyzji wynika, że w rzeczonych decyzjach Komisja zamierzała zasadniczo pójść w ślad za wnioskami z dochodzenia przeglądowego, to przy ustalaniu ceny eksportowej w ogóle nie zajęła stanowiska w odniesieniu do

istnienia jednego podmiotu gospodarczego. To bowiem jedynie w rozporządzeniu wykonawczym znajduje się dokonana przez Radę ocena, dotycząca dowodów przedstawionych przez CHEMK w celu wykazania istnienia jednego podmiotu gospodarczego.

- 77 Tymczasem należy zauważyć, że rozporządzenie wykonawcze nie jest przedmiotem niniejszej skargi, co zresztą skarżąca potwierdziła na rozprawie.
- 78 Zważywszy zatem, że zgodnie z orzecznictwem sąd Unii nie może orzekać ultra petita (wyroki: z dnia 14 grudnia 1962 r., Meroni/Wysoka Władza, 46/59 i 47/59, Rec, EU:C:1962:44, s. 801; z dnia 28 czerwca 1972 r., Jamet/Komisja, 37/71, Rec, EU:C:1972:57, pkt 12), Sąd nie może w niniejszej sprawie ocenić zgodności z prawem uzasadnienia znajdującego się w motywach 24 i 37 rozporządzenia wykonawczego.
- 79 Po drugie, jako że podczas rozprawy skarżąca wskazała, iż ze względu na jej prawo do obrony należy uwzględnić wszystkie elementy nie tylko zaskarżonych decyzji, lecz także dochodzenia przeglądownego, należy zauważyć, że kwestia tego, czy skarżąca zamierza powołać się na naruszenie przez Komisję swego prawa do obrony, nie wynika z wymaganej jasnością z informacji przedstawionych na rozprawie.
- 80 W każdym razie, nawet zakładając, że skarżąca zamierza w ten sposób powołać się na naruszenie jej prawa do obrony, należy zauważyć, że jest to – jak słusznie zauważyła Komisja – nowy zarzut przedstawiony po raz pierwszy na rozprawie i w konsekwencji niedopuszczalny w świetle art. 48 § 2 regulaminu postępowania.
- 81 Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 48 § 2 regulaminu postępowania nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania (wyrok z dnia 16 marca 2000 r., Compagnie maritime belge transports i in./Komisja, C-395/96 P i C-396/96 P, Rec, EU:C:2000:132, pkt 99). Tymczasem skarżąca nie powołała się podczas rozprawy na jakąkolwiek okoliczność prawną lub faktyczną zaistniałą w toku postępowania, która uzasadniałaby podniesienie nowego zarzutu.
- 82 Ponadto, chociaż zgodnie z orzecznictwem zarzut, który stanowi rozszerzenie zarzutu podniesionego wcześniej, w sposób bezpośredni lub dorozumiany, w skardze wszczynającej postępowanie i który jest ściśle z nim związany, powinien zostać uznany za dopuszczalny (postanowienie z dnia 13 listopada 2001 r., Dürbeck/Komisja, C-430/00 P, Rec, EU:C:2001:607, pkt 17), należy jednak zaznaczyć, że w niniejszej sprawie naruszenia prawa do obrony, na które skarżąca powołała się na rozprawie, nie można uznać za takie rozszerzenie. Przeciwnie, jako że skarżąca zakwestionowała w skardze poprzez niniejszą część pierwszego zarzutu ewentualne wykluczenie przez Komisję w zaskarżonych decyzjach istnienia jednego podmiotu gospodarczego, twierdzenie, iż jej prawa do obrony zostały naruszone z powodu nieuwzględnienia argumentów przedstawionych przez skarżącą w celu wykazania istnienia takiego podmiotu, nieuchronnie opiera się na odwrotnym założeniu, a mianowicie na rzekomym braku zbadania przez Komisję argumentów przedstawionych przez skarżącą w celu wykazania istnienia jednego podmiotu gospodarczego lub na nieuwzględnieniu wyników dochodzenia przeglądownego.
- 83 W tych okolicznościach należy oddalić część pierwszą zarzutu pierwszego, jak również w konsekwencji zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego

- 84 Poprzez swój drugi zarzut skarżąca kwestionuje zmianę metody dokonaną przez Komisję w zaskarżonych decyzjach w celu ustalenia marginesu dumpingu. Skarżąca zarzuca Komisji, iż ta niesłusznie stwierdziła wystąpienie zmiany okoliczności uzasadniającej wspomnianą zmianę metody, popełniając w ten sposób jednocześnie oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 11 ust. 9

rozporządzenia podstawowego. Przede wszystkim skarżąca kwestionuje uzasadnienie zaskarżonych decyzji, na podstawie którego Komisja stwierdziła wystąpienie zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Następnie twierdzi ona, że Komisja nie wykazała, iż zmiana okoliczności mogła uzasadniać zastosowanie metody odmiennej od zastosowanej w dochodzeniu pierwotnym. Wreszcie skarżąca podnosi, że w ramach stosowania art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego uprawnienia dyskrecyjne Komisji są ograniczone, z uwagi na co instytucja ta miała obowiązek zastosować tę samą metodę co zastosowana w dochodzeniu pierwotnym.

- 85 Komisja kwestionuje zasadność tych argumentów.
- 86 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem dokonanie wyboru pomiędzy różnymi metodami obliczenia marginesu dumpingu oraz ocena wartości normalnej produktu wymagają oceny złożonych sytuacji gospodarczych i kontrola sądowa takiej oceny musi ograniczyć się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. ww. w pkt 37 wyrok Ikea Wholesale, EU:C:2007:547, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 8 lipca 2008 r., Huvis/Rada, T-221/05, EU:T:2008:258, pkt 39).
- 87 Zgodnie z brzmieniem art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego we wszystkich przeglądach w rozumieniu art. 11 ust. 8 tego rozporządzenia Komisja stosuje metodę wykorzystywaną w trakcie pierwotnego dochodzenia, które doprowadziło do nałożenia spornego cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem w szczególności przepisów art. 2 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, C-15/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:572, pkt 16).
- 88 Zgodnie z orzecnictwem wyjątek pozwalający Komisji na zastosowanie w postępowaniu w sprawie zwrotu metody innej od użytej w dochodzeniu pierwotnym, w przypadku gdy uległy zmianie okoliczności, musi podlegać ścisłej wykładni, ponieważ odstępstwo lub wyjątek od zasady ogólnej należy interpretować wąsko (zob. ww. w pkt 87 wyrok Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, EU:C:2013:572, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 86 wyrok Huvis/Rada, EU:T:2008:258, pkt 41). To zatem do Komisji należy wykazanie, że okoliczności uległy zmianie, jeśli zamierza ona zastosować metodę różniącą się od użytej w dochodzeniu pierwotnym (ww. w pkt 87 wyrok Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, EU:C:2013:572, pkt 18; ww. w pkt 86 wyrok Huvis/Rada, EU:T:2008:258, pkt 41).
- 89 W tym zakresie, ze względu na wymóg ścisłej wykładni należy dodać, że aby zmiana metody była uzasadniona w świetle art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, musi ona wiązać się ze stwierdzoną zmianą okoliczności (zob. podobnie ww. w pkt 86 wyrok Huvis/Rada, EU:T:2008:258, pkt 47).
- 90 Jednakże w odniesieniu do wyjątkowego charakteru tego rodzaju zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z orzecnictwa wynika, że wymóg ścisłej wykładni nie pozwala Komisji na interpretowanie i stosowanie tego przepisu w sposób niezgodny z jego brzmieniem i celem. W tym względzie należy wskazać, że przepis ten przewiduje w szczególności, iż zastosowana metoda powinna być zgodna z przepisami art. 2 rozporządzenia podstawowego (zob. ww. w pkt 87 wyrok Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, EU:C:2013:572, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 86 wyrok Huvis/Rada, EU:T:2008:258, pkt 42; zob. również podobnie wyrok z dnia 17 listopada 2009 r., MTZ Polyfilms/Rada, T-143/06, Zb.Orz., EU:T:2009:441, pkt 43).
- 91 Z powyższego wynika, że gdyby na etapie postępowania w sprawie zwrotu okazało się, iż metoda zastosowana na etapie dochodzenia pierwotnego nie była zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego, Komisja byłaby zobowiązana odstąpić od stosowania tej metody (zob. wyrok z dnia

16 grudnia 2011 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada, T-423/09, Zb.Orz., EU:T:2011:764, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo), zważywszy, że Komisja ma obowiązek wykazać, iż metoda zastosowana podczas dochodzenia pierwotnego nie była zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie ww. w pkt 86 wyrok Huvis/Rada, EU:T:2008:258, pkt 51). Dla uzasadnienia zmiany metody nie wystarczy natomiast, aby nowa metoda była bardziej odpowiednia od dawnej metody, w sytuacji gdy dawna metoda była zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego (ww. w pkt 86 wyrok Huvis/Rada, EU:T:2008:258, pkt 50).

- 92 Zasadność niniejszego zarzutu należy zbadać w świetle powyższych uwag.
- 93 Tytułem wstępu należy po pierwsze zaznaczyć, że bezsporne jest, iż w zaskarżonych decyzjach Komisja, uznawszy, że nastąpiła zmiana okoliczności, zastosowała w celu ustalenia marginesu dumpingu metodę odmienną od zastosowanej w dochodzeniu pierwotnym.
- 94 Z zaskarżonych decyzji wynika bowiem, że podczas dochodzenia w sprawie zwrotu Komisja obliczyła najpierw indywidualny margines dumpingu odpowiednio dla CHEMK i KF, a następnie ustaliła średni margines dumpingu dla grupy CHEMK (podejście zwane dalej „nową metodą”). Natomiast podczas dochodzenia pierwotnego instytucje zebrały ogół istotnych danych dotyczących sprzedaży w państwie wywozu, kosztów produkcji, opłacalności i sprzedaży do Unii prowadzonej przez CHEMK i KF (podejście zwane dalej „pierwotną metodą”).
- 95 Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji w jej pismach, którym nie zaprzeczyła skarżąca, wspomniane dwie metody odróżnia moment, w którym zebrane zostały dane dotyczące CHEMK i KF w celu ustalenia marginesu dumpingu grupy CHEMK. W ramach bowiem nowej metody rzeczne dane zostały zebrane na koniec obliczania marginesu dumpingu, jako że Komisja zaczęła od obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu odpowiednio dla CHEMK i KF na podstawie ceny eksportowej i wartości normalnej odpowiadających im indywidualnie po czym dodała wyliczone w ten sposób kwoty i ustaliła średni margines dumpingu. Natomiast w ramach pierwotnej metody instytucje zebrały na wstępie dane dotyczące CHEMK i KF, przez co nie została wprowadzona żadna różnica w zakresie ceny eksportowej i wartości normalnej.
- 96 W tych okolicznościach należy następnie zbadać, czy Komisja miała prawo zastosować nową metodę w ramach dochodzenia w sprawie zwrotu. W tym celu, zważywszy, że skarżąca – jak potwierdziła na rozprawie – nie kwestionuje zgodności nowej metody z art. 2 rozporządzenia podstawowego, należy ustalić, czy Komisja wykazała, że okoliczności rzeczywiście uległy zmianie i czy owa zmiana uzasadniała posłużenie się nową metodą.
- 97 W tym względzie z zaskarżonych decyzji wynika, że Komisja stwierdziła wystąpienie zmiany okoliczności zasadniczo z powodu zmiany struktury grupy CHEMK i organizacji sprzedaży w celach wywozu CHEMK i KG. Z tej przyczyny Komisja najpierw uznała, że podczas dochodzenia pierwotnego, po pierwsze, jedynie CHEMK działała jako producent eksportujący grupy CHEMK, zważywszy, że cała sprzedaż w celu wywozu dwóch producentów grupy, czyli CHEMK i KF, była realizowana za pośrednictwem CHEMK i po drugie grupa CHEMK wywoziła produkty za pośrednictwem licznych powiązanych podmiotów gospodarczych, po czym sprzedawała je końcowym nabywcom w Unii. Natomiast podczas dochodzenia w sprawie zwrotu, zdaniem Komisji, zarówno CHEMK jak i KF należało uważać za producentów eksportujących gdyż obydwie spółki sprzedawały ich produkcję indywidualnie i bezpośrednio skarżącej w celu wywozu do Unii. Tak oto, zdaniem Komisji, podczas gdy w okresie dochodzenia pierwotnego grupa CHEMK prowadziła wywóz za pośrednictwem jednego kanału sprzedaży, podczas dochodzenia w sprawie zwrotu wywóz odbywał się za pośrednictwem dwóch kanałów sprzedaży. Następnie Komisja stwierdziła, że podczas dochodzenia pierwotnego praktycznie niemożliwe było ustalenie indywidualnych cen dla CHEMK i KF, jako że pochodzenie produktów sprzedawanych niezależnym nabywcom w Unii nie było wyszczególnione w ewidencji sprzedaży, podczas gdy informacje te zostały dostarczone w toku dochodzenia w sprawie zwrotu. Wreszcie, jeżeli chodzi o strukturę sprzedaży na rynku wewnętrznym państwa wywozu,

Komisja zauważyła, że podczas dochodzenia pierwotnego powiązany podmiot gospodarczy sprzedawał część produkcji grupy na tymże rynku wewnętrznym, natomiast podczas dochodzenia w sprawie zwrotu cała sprzedaż wewnętrzna była prowadzona bezpośrednio przez CHEMK i KF.

- 98 Z powyższego przypomnienia treści zaskarżonych decyzji wynika, że wystąpienie zmiany okoliczności uzasadniającej zmianę metody opierało się zasadniczo na zmianie struktury grupy CHEMK i organizacji jej sprzedaży w celu wywozu z powodu, w szczególności, włączenia skarżącej do rzeczowej struktury i zmiany kanałów sprzedaży w celu wywozu. Komisja określiła więc CHEMK i KF jako dwóch producentów eksportujących, prowadzących sprzedaż w celu wywozu za pośrednictwem skarżącej. Co więcej, na rynku wewnętrznym państwa wywozu cała sprzedaż odbywała się już bezpośrednio przez CHEMK i KF. Wobec powyższego i ponadto ze względu na możliwość dysponowania – inaczej niż w dochodzeniu pierwotnym – danymi pozwalającymi na obliczenie indywidualnej ceny eksportowej dla CHEMK i KF, Komisja posłużyła się nową metodą, obliczając indywidualne marginesy dumpingu dla każdego z dwóch producentów eksportujących, po czym, w świetle przynależności każdego z nich do grupy CHEMK, ustaliła średni ważony margines dumpingu dla wspomnianej grupy.
- 99 Tym samym grupa CHEMK została poddana istotnym zmianom ze względu w szczególności na włączenie skarżącej do grupy i do organizacji sprzedaży w celu wywozu do Unii, co zresztą skarżąca przyznała zarówno podczas postępowania administracyjnego, w piśmie z dnia 20 czerwca 2012 r., jak też na etapie niniejszego postępowania w replice. Co więcej, jeżeli chodzi o sprzedaż w celu wywozu prowadzoną przez grupę CHEMK, skarżąca nie kwestionuje okoliczności, że podczas gdy w okresie dochodzenia pierwotnego zarówno sprzedaż w celu wywozu prowadzona przez CHEMK, jak też taka sprzedaż prowadzona przez KF były realizowane przez CHEMK poprzez licznych pośredników, to podczas dochodzenia w sprawie zwrotu CHEMK i KF prowadziły indywidualnie sprzedaż w celu wywozu za pośrednictwem skarżącej.
- 100 Tymczasem należy uznać, że wspomniane zmiany oddziałujące na strukturę grupy CHEMK i organizację prowadzonej przez nią sprzedaży w celu wywozu do Unii stanowią zmianę okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 101 Należy również zaznaczyć, że wspomniana zmiana okoliczności może uzasadniać zmianę metody dokonaną, zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, gdyż rzeczona zmiana metody odzwierciedla pojawienie się drugiego kanału sprzedaży grupy CHEMK i tym samym zmianę, jaka zaszła w sposobie organizacji sprzedaży w ramach tej grupy.
- 102 Należy bowiem przypomnieć, że zgodnie z nową metodą Komisja obliczyła indywidualne marginesy dumpingu dla każdego z dwóch producentów eksportujących, CHEMK i KF, po czym, ustaliła średni ważony margines dumpingu dla wspomnianej grupy. Tymczasem obliczenie marginesów dumpingu odzwierciedlające fakt, iż grupa CHEMK posiadała dwa kanały sprzedaży, wymaga uprzedniego obliczenia indywidualnych wartości normalnych i ceny eksportowej dla każdego z dwóch producentów eksportujących rzeczowej grupy.
- 103 Argumentacja przedstawiona przez skarżącą na poparcie niniejszego zarzutu nie może podważyć tych uwag. Argumentację tę można zasadniczo rozdzielić na trzy grupy argumentów.
- 104 W pierwszej grupie argumentów skarżąca kwestionuje uzasadnienie zaskarżonych decyzji, na którym Komisja oparła swój wniosek o wystąpieniu zmiany okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.
- 105 Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że zarówno w dochodzeniu pierwotnym, jaki i w dochodzeniu w sprawie zwrotu występował tylko jeden producent eksportujący, przez co nie zaszła żadna zmiana okoliczności w tym zakresie. Po pierwsze, wbrew wyjaśnieniom Komisji zawartym w zaskarżonych decyzjach, instytucje potraktowały bowiem w dochodzeniu pierwotnym jako producenta

eksportującego grupę CHEMK a nie spółkę CHEMK. Po drugie skarżąca uważa, że w dochodzeniu w sprawie zwrotu CHEMK i KF stanowiły razem producenta eksportującego, jako że te dwie spółki przynależały do jednego podmiotu gospodarczego.

- 106 Niemniej jednak, chociaż prawdą jest, iż, jak twierdzi skarżąca, z motywu 62 rozporządzenia początkowego wynika, że instytucje zakwalifikowały grupę CHEMK jako producenta eksportującego, to jak wynika z zaskarżonych decyzji i jak Komisja stwierdziła na pisemnym etapie postępowania, czemu nie zaprzeczyła skarżąca, prowadzeniem wywozu do Unii zajmowała się w ramach grupy jedynie spółka CHEMK.
- 107 W tych okolicznościach należy uznać, że samo formalne zakwalifikowanie grupy CHEMK w dochodzeniu pierwotnym jako producenta eksportującego nie wystarcza, aby wykazać, że instytucje zamierzały w tymże dochodzeniu pierwotnym oprzeć wybór pierwotnej metody na stwierdzeniu, że grupa CHEMK powinna być kwalifikowana jako producent eksportujący, a nie na stwierdzeniu wysuwanych przez Komisję w jej pismach, wedle którego grupa CHEMK prowadziła wywóz za pośrednictwem tylko jednego z dwóch producentów. Następstwem tego jest, że skoro – jak wynika z pkt 100 powyżej – zmiana okoliczności nastąpiła w odniesieniu do sposobu organizacji sprzedaży grupy CHEMK w celach wywozu, samo formalne zakwalifikowanie tej grupy jako producenta eksportującego nie może unieważnić wniosku znajdującego się w pkt 101 powyżej, zgodnie z którym owa zmiana mogła uzasadnić zmianę metody dokonaną przez Komisję.
- 108 Ponadto, jeżeli chodzi o pojęcie jednego podmiotu gospodarczego, należy przypomnieć, że pojęcie to zostało rozwinięte w utrwalonym orzecznictwie dla celów ustalania wartości normalnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (ww. w pkt 35 wyrok Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, EU:C:2012:78, pkt 55) Zgodnie z tym orzecznictwem, gdy producent powierza zadania należące zwykle do wewnętrznego działu sprzedaży spółce zajmującej się dystrybucją jego produktów, którą kontroluje pod względem gospodarczym, wykorzystanie w celu ustalenia wartości normalnej cen zapłaconych przez pierwszego niezależnego nabywcę rzeczonyj spółce dystrybuującej jest uzasadnione, zważywszy, że ceny te można uważać za ceny pierwszej sprzedaży produktu dokonanej w zwykłym obrocie handlowym w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 października 1988 r., Brother Industries/Rada, 250/85, Rec, EU:C:1988:464, pkt 15; z dnia 10 marca 1992, Canon/Rada, C-171/87, Rec, EU:C:1992:106, pkt 9, 11).
- 109 Ponadto należy przypomnieć, że orzecznictwo to zostało transponowane na zasadzie analogii do dostosowań ceny eksportowej przeprowadzanych na mocy art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego (ww. w pkt 35 wyrok Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada, EU:T:2009:62, pkt 177). W tym kontekście wyraźnie orzeczono, że jeżeli producent rozprowadza swe produkty w Unii za pośrednictwem spółki prawnie odrębnej, lecz kontrolowanej przez niego pod względem ekonomicznym, wymóg dokonania ustalenia, które odzwierciedla rzeczywistość gospodarczą stosunków pomiędzy tym producentem i tą spółką zajmującą się sprzedażą, przemawia raczej na rzecz zastosowania przy obliczaniu ceny eksportowej pojęcia jednego podmiotu gospodarczego (ww. w pkt 35 wyrok Rada i Komisja /Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, EU:C:2012:78, pkt 55).
- 110 Z powyższego wynika, że pojęcie jednego podmiotu gospodarczego opiera się w szczególności na konieczności uwzględnienia rzeczywistej sytuacji gospodarczej stosunków pomiędzy producentem i sprzedającą spółką, przy czym spółka ta wykonuje na rzecz tego producenta zadania zintegrowanego działu sprzedaży.
- 111 Natomiast poprzez niniejszy argument, przedstawiony w pkt 105 powyżej, skarżąca wyciąga odmienne konsekwencje z pojęcia jednego podmiotu gospodarczego. Jej argument opiera się bowiem na założeniu, wedle którego okoliczność, iż dwaj producenci należą do tej samej grupy i tworzą jeden

podmiot gospodarczy wraz z prawnie odrębną spółką również należącą do rzeczonyj grupy i pełniącą zadania zintegrowanego działu sprzedaży, zobowiązuje instytucje do uznania, że jako producenta eksportującego można zakwalifikować jedynie rzeczony jeden podmiot gospodarczy.

- 112 Tymczasem nawet bez potrzeby ustalania, czy należy uważać, że CHEMK i KF przynależą do jednego podmiotu gospodarczego, warto zauważyć, że ani to założenie, ani w konsekwencji wynikająca z niego argumentacja nie mogą zostać uwzględnione. Po pierwsze, założenie to nie uwzględnia bowiem rzeczywistej sytuacji gospodarczej polegającej na tym, iż dwaj omawiani producenci pomimo przynależności, jako spółki siostrzane w posiadaniu tych samych akcjonariuszy, do tej samej grupy, a nawet – przy założeniu że zostanie to wykazane – do jednego podmiotu gospodarczego, stanowią dwa odrębne podmioty prawne, które podczas dochodzenia w sprawie zwrotu produkowały i sprzedawały swoje produkty indywidualnie. Innymi słowy, wspomniane założenie nie uwzględnia istnienia dwóch odrębnych kanałów sprzedaży. Po drugie, skarżąca nie wyjaśniła powodów, dla których w wypadku istnienia jednego podmiotu gospodarczego – zakładając, że jego istnienie zostanie dowiedzione – należy nie uwzględniać owej rzeczywistej sytuacji gospodarczej.
- 113 Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż pojawiły się nowe kanały sprzedaży w celu wywozu, albowiem sprzedaż prowadzoną na jej rzecz przez CHEMK i KF należało uważać, wobec istnienia jednego podmiotu gospodarczego, za sprzedaż wewnątrz grupy.
- 114 Argumentu tego nie można uwzględnić z tych samych powodów co powody wymienione w pkt 108–112 powyżej.
- 115 Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd, uznając, iż podczas dochodzenia pierwotnego nie było możliwe ustalenie danych dotyczących sprzedaży przez jednostkę produkcyjną, mimo że podczas tegoż dochodzenia nie zażądała ona przedstawienia tychże danych. Według skarżącej Komisja nie może uzasadniać zmiany okoliczności zmianą metody zastosowanej przez nią w dochodzeniu.
- 116 Powyższe argumenty skarżącej są bezzasadne.
- 117 Po pierwsze, jak bowiem wynika to z pkt 100–102 powyżej, wniosek dotyczący wystąpienia zmiany okoliczności uzasadniającej, zgodnie z art. 11 ust. 9, zmianę metody dokonaną przez Komisję, można oprzeć na samej zmianie struktury i organizacji sprzedaży w celu wywozu grupy CHEMK, która to zmiana została uznana przez skarżącą. W tych okolicznościach, nawet przy założeniu, że, jak twierdzi skarżąca, Komisja nie zażądała podczas dochodzenia pierwotnego, przedstawienia indywidualnych danych, takie zaniechanie nie może wywołać bezprawności zawartego w zaskarżonych decyzjach wniosku o wystąpieniu zmiany okoliczności.
- 118 Po drugie, z zaskarżonych decyzji wynika, że według Komisji, zakładając, iż mogła ona dysponować danymi koniecznymi w celu ustalenia indywidualnych cen eksportowych każdego producenta, nie mogła ona dokonać takich indywidualnych obliczeń, albowiem podczas dochodzenia pierwotnego istniał tylko jeden producent eksportujący. Tymczasem skarżąca nie kwestionuje tego stwierdzenia, wedle którego indywidualne obliczenia nie mogły w żadnym razie być przeprowadzone podczas dochodzenia pierwotnego.
- 119 Ponadto i w każdym razie z akt sprawy wynika, że również te argumenty skarżącej są bezzasadne. Chociaż prawdą jest, że Komisja nie zażądała wyraźnie przedstawienia danych dotyczących sprzedaży w celu wywozu KF dokonanej za pośrednictwem CHEMK, to z tychże akt wynika jednak, iż jak twierdzi Komisja w jej pismach, faktycznie zażądała ona od CHEMK i KF przekazania danych, które pozwoliłyby jej obliczyć wartość normalną i cenę eksportową dotyczącą każdej z tych dwóch spółek indywidualnie. Przede wszystkim, w piśmie z dnia 9 marca 2007 r., Komisja zażądała wyjaśnienia transakcji znajdujących się w informacjach dostarczonych przez CHEMK, a w szczególności ich źródła. Następnie w tym samym piśmie Komisja zażądała wyjaśnień dotyczących sprzedaży w celu wywozu CHEMK. Wreszcie w piśmie z dnia 20 kwietnia 2007 r. Komisja zażądała wyjaśnień

dotyczących sprzedaży w celu wywozu dokonanej za pośrednictwem pewnych pośredników wymienionych w tym piśmie. Tymczasem z akt sprawy wynika, że w odpowiedzi na te żądania grupa CHEMK nie dostarczyła indywidualnych danych, o które się zwrócono.

- 120 W tym względzie należy dodać ponadto, że w toku niniejszego postępowania, po pierwsze skarżąca nie zakwestionowała brzmienia wniosków o dostarczenie danych, o których mowa w pkt 119 powyżej. Po drugie, nie przedstawiła żadnej istotnej argumentacji zmierzającej do wykazania, że rzeczone dane nie mogły pozwolić Komisji na obliczenie wartości normalnej i ceny eksportowej dotyczącej odpowiednio CHEMK i KF indywidualnie. Przeciwnie, skarżąca wskazała na rozprawie, że „być może [...] Komisja m[iała] rację [...], gdy stwierdziła, że zażądała danych dotyczących pośredników”, wyjaśniając przy tym, że „owi pośrednicy nie byli wystarczająco kontrolowani, aby [mogli] dostarczyć takie informacje”.
- 121 Po czwarte, skarżąca twierdzi, że rzekoma zmiana okoliczności na rynku wewnętrznym państwa wywozu była niewielka i nie można było uznać, iż uzasadniała zmianę metody.
- 122 Tymczasem poza faktem, iż poprzez argumenty przypomniane w poprzednim punkcie skarżąca przyznaje wystąpienie zmiany okoliczności na rynku wewnętrznym państwa wywozu, należy stwierdzić, że nawet przy założeniu, iż jak twierdzi skarżąca, rzeczona zmiana nie może, ze względu na jej znikomy charakter, posłużyć jako uzasadnienie zmiany metody, to jednak, jak słusznie wyjaśniła Komisja w swych pismach, zmiana metody, w tym również zmiana w zakresie ustalania wartości normalnej, opiera się na wszystkich zmianach okoliczności faktycznych. Zmiany te obejmują zwłaszcza zmiany dotyczące struktury i organizacji sprzedaży w celu wywozu grupy CHEMK, które same w sobie, jak wynika z pkt 100–102 powyżej, były wystarczające, aby uzasadnić zmianę metody zastosowanej przez Komisję.
- 123 W tym względzie należy dodać, że, jak zaznaczono już w pkt 102 powyżej, to właśnie istnienie dwóch producentów eksportujących uzasadnia stosowanie nowej metody, zgodnie z którą Komisja ustala na podstawie indywidualnych wartości normalnych i cen eksportowych dwa indywidualne marginesy dumpingu dla odpowiednio CHEMK i KF, a następnie średni margines dumpingu dla grupy CHEMK
- 124 Z powyższego wynika, że nawet zakładając, iż względy, o których wspomina Komisja w zaskarżonych decyzjach, w odniesieniu do ewentualnej zmiany na rynku wewnętrznym państwa wywozu są błędne, błąd taki nie może spowodować bezprawności zaskarżonych decyzji.
- 125 W tych okolicznościach i bez potrzeby ustalania, czy Komisja mogła zakwalifikować zmianę na rynku państwa wywozu jako zmianę okoliczności w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, należy stwierdzić, że argumenty podniesione przez skarżącą w tym zakresie są bezzasadne.
- 126 Po piąte, skarżąca podnosi, że zawarte w zaskarżonych decyzjach twierdzenie, wedle którego nowa metoda jest dokładniejsza, jest nieistotne albowiem względy celowości nie mogą uzasadniać zmiany okoliczności i w konsekwencji zmiany metody. Co więcej Komisja nie twierdzi, że pierwotna metoda nie była zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 127 Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 91 powyżej dla uzasadnienia zmiany metody nie wystarczy oczywiście, aby nowa metoda była bardziej odpowiednia od dawnej, o ile dawna metoda jest zgodna z art. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 128 W niniejszej sprawie należy jednak przypomnieć, że, jak już stwierdzono, Komisja wyraźnie oparła stosowanie nowej metody na wystąpieniu zmiany okoliczności.
- 129 W tych okolicznościach argumenty dotyczące tego, iż Komisja oparła zmianę metody na względach celowości i nie powołała się na niezgodność pierwotnej metody z art. 2 rozporządzenia podstawowego, nie mogą spowodować niezgodności z prawem zaskarżonych decyzji i w konsekwencji należy oddalić je jako bezzasadne.

- 130 Poprzez drugą grupę argumentów skarżąca zarzuca w istocie Komisji, że ta nie wykazała, iż rzekoma zmiana okoliczności miała wpływ na metodę zastosowaną pierwotnie przez instytucje, chociaż na mocy art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zmiana metody musi być konieczna i bezpośrednio związana ze zmianą okoliczności. Tymczasem zmiana okoliczności, na którą powołała się Komisja, dotyczyła głównie zmian w strukturze sprzedaży w celu wywozu grupy CHEMK, podczas gdy nowa metoda miała wpływ głównie na wartość normalną. Co więcej, Komisja nie wyjaśniła, w jaki sposób zmiany dotyczące struktury sprzedaży w celu wywozu grupy mogły mieć wpływ na metodę obliczania wartości normalnej, ceny eksportowej lub marginesu dumpingu.
- 131 W świetle uwag znajdujących się w pkt 101, 102, 122 i 123 powyżej argumenty te należy odrzucić. Jak bowiem już zaznaczono, stosowanie nowej metody, również w zakresie, w jakim oznaczało ono obliczanie indywidualnej wartości normalnej dla każdego z producentów, było uzasadnione, zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zmianą okoliczności dotyczącą struktury i organizacji sprzedaży grupy CHEMK.
- 132 W ramach trzeciej grupy argumentów skarżąca podnosi, że przy stosowaniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego uprawnienia dyskrecyjne Komisji są ograniczone, z uwagi na co w niniejszym przypadku Komisja była zobowiązana zastosować w dochodzeniu w sprawie zwrotu pierwotną metodę.
- 133 Po pierwsze, skarżąca uważa, że art. 18.3.1 przewiduje w ramach dochodzeń w sprawie zwrotu pierwszeństwo metody obliczania marginesu dumpingu wykorzystanej w ostatnim dochodzeniu w sprawie dumpingu, względem przepisów porozumienia antydumpingowego.
- 134 W tym względzie należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa porozumienia WTO – z uwagi na swój charakter i strukturę – nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd Unii dokonuje kontroli legalności aktów instytucji Unii na mocy art. 263 akapit pierwszy TFUE (wyroki: z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, Rec, EU:C:1999:574, pkt 47; z dnia 9 stycznia 2003 r., Petrotub i Republica/Rada, C-76/00 P, Rec, EU:C:2003:4, pkt 53; ww. w pkt 37 wyrok Ikea Wholesale, EU:C:2007:547, pkt 29). Jednakże w sytuacji, gdy Unia wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu Unii należy kontrola legalności rozpatrywanego aktu Unii w świetle przepisów WTO (ww. wyroki: Portugalia/Rada, EU:C:1999:574, pkt 49; Petrotub i Republica/Rada, EU:C:2003:4, pkt 54; ww. w pkt 37 wyrok Ikea Wholesale, EU:C:2007:547, pkt 30).
- 135 Tymczasem z motywu 3 rozporządzenia podstawowego wynika, że ma ono na celu między innymi transponowanie do prawa Unii w możliwym zakresie przepisów zawartych w porozumieniu antydumpingowym, wśród których znajdują się w szczególności przepisy dotyczące terminu obowiązywania i przeglądu ceł antydumpingowych (zob. analogicznie ww. w pkt 134 wyrok Petrotub i Republica/Rada, EU:C:2003:4, pkt 55).
- 136 Z powyższego wynika, że przepisy rozporządzenia podstawowego należy interpretować, w możliwym zakresie, w świetle odpowiadających im przepisów porozumienia antydumpingowego (zob. ww. w pkt 134 wyrok Republica/Rada, EU:C:2003:4, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 137 Tymczasem, po pierwsze, porozumienie antydumpingowe nie zawiera przepisów równoważnych z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w związku z czym wskazanej w nim reguły nie można postrzegać jako transpozycji jednego z bardziej szczegółowych przepisów tego rozporządzenia, który należy interpretować w zgodzie z nim (opinia rzecznika generalnego P. Cruza Villalóna w sprawie Walimar, C-374/12, Zb.Orz., EU:C:2014:118, pkt 74).

138 Po drugie, należy zaznaczyć, że art. 18.3 i 18.3.1 porozumienia antydumpingowego przewidują, co następuje:

„18.3. Z zastosowaniem postanowień ustępów 3.1 i 3.2 postanowienia [porozumienia antydumpingowego] będą odnosić się do dochodzeń i weryfikacji [przeglądów] istniejących środków wprowadzonych w dniu lub po dacie wejścia w życie [p]orozumienia WTO dla danego Członka.

18.3.1. W odniesieniu do obliczania marginesu dumpingu dla celów zwrotu pobranych ceł zgodnie z ustępem 3 artykułu 9 będą miały zastosowanie przepisy stosowane przy ostatnim stwierdzeniu dumpingu lub przy ostatniej weryfikacji [ostatnim przeglądzie]”.

139 Z brzmienia przepisów przytoczonych w pkt 138 wynika, że w odróżnieniu od art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, który wskazuje metodę mającą zastosowanie w całym dochodzeniu w sprawie zwrotu, art. 18.3.1 porozumienia antydumpingowego wpisuje się w postanowienia końcowe tegoż porozumienia, a dokładniej w te wskazane w art. 18.3, które określają jego stosowanie w czasie. Wydaje się ponadto, że sama skarżąca przyznaje to w swych pismach, albowiem twierdzi ona, iż art. 18.3.1 porozumienia antydumpingowego „ma zastosowanie, nawet jeśli pierwotna metoda obliczania marginesu dumpingu, wykorzystana przed wejściem w życie porozumienia antydumpingowego, stała się niezgodna z tym porozumieniem po jego wejściu w życie”.

140 Z powyższego wynika, że, jak słusznie podkreśla Komisja, art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie wdraża art. 18.3.1 porozumienia antydumpingowego, ze względu na co ten drugi przepis nie ma znaczenia w ramach niniejszego zarzutu.

141 Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja ograniczyła swe uprawnienia dyskrecyjne, zobowiązując się w pkt 3.2.3 lit. a) obwieszczenia interpretacyjnego do stosowania metody pierwotnej w dochodzeniu w sprawie zwrotu.

142 Niemniej jednak z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż akt interpretujący, taki jak obwieszczenie interpretujące, który zgodnie ze swą preambułą definiuje wytyczne stosowania art. 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, nie może prowadzić do zmiany bezwzględnie obowiązujących zasad zawartych w rozporządzeniu (wyrok z dnia 12 lutego 2014 r., *Beco/Komisja*, T-81/12, Zb.Orz., EU:T:2014:71, pkt 50; zob. również podobnie wyroki: z dnia 28 stycznia 1992 r., *Soba*, C-266/90, Rec, EU:C:1992:36, pkt 19; z dnia 22 kwietnia 1993 r., *Peugeot/Rada*, T-9/92, Rec, EU:T:1993:38, pkt 44).

143 Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że Komisja jest związana wytycznymi i komunikatami, które wydaje, o ile nie są one rozbieżne z normami wyższej od nich rangi (ww. w pkt 142 wyrok *Beco/Komisja*, EU:T:2014:71, pkt 51; zob. analogicznie wyrok z dnia 2 grudnia 2010 r., *Holland Malt/Komisja*, C-464/09 P, Zb.Orz., EU:C:2010:733, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

144 Konsekwencją tego jest, że wbrew twierdzeniom skarżącej z pkt 3.2.3 lit. a) obwieszczenia interpretacyjnego nie może wynikać, iż Komisja była w każdym razie i bez wyjątku zobowiązana stosować w dochodzeniu w sprawie zwrotu metodę tę samą co zastosowana w dochodzeniu pierwotnym. Takie ograniczenie uprawnień dyskrecyjnych Komisji byłoby bowiem niezgodne z ustanowioną w art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego możliwością zmiany metody w wypadku zmiany okoliczności.

145 W świetle powyższego podniesiony przez skarżącą zarzut pierwszy należy oddalić.

146 W związku z ogółem powyższych rozważań należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

¹⁴⁷ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy ją obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) RFA International, LP zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 marca 2015 r.

Podpisy